

No 3837

Siline patukahetsemine,

eht

Hirmus surmawoodi.



„Seepärast walwage, sest  
teie ei tea mill tunnii teie  
Isand tuleb.“ Matt. 24, 42.

Tallinnas.

Trükitud H. Mathiesen'i kirjadega.

1888.



Handwritten text, possibly a name or address, in a cursive script, appearing as a mirror image or bleed-through from the reverse side of the page.

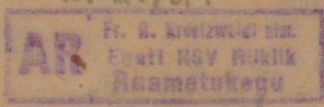
Large, faint, mirrored text at the top of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Печатать дозволено цензурою. Рига, 8-го Ноября 1888 г.  
№ 190.



AR 888

Brandt



346/a



„Seepärast walwage, sest teie ei  
tea mill tunnii teie Isand tuleb.“  
Matt. 24, 42.



„Bestand nicht, ist er  
es will nicht der Welt  
Wort 24. 12.“



# Sirmus surmawoodi,

ehf

Siig hiline patufahetsimine surma  
woodi peal.

## I.

Wiiji: Kui waatan Tema risti peale.

1.

Oh häda! häda! kolm kord häda!  
Nüüb saan ma hukka mõistetud,  
Ma nõudsin lusti, rõõmu täga,  
Nüüd saab mind põrgu lükatud  
Ma näen ju kuravid end ootmas,  
Siin praegu minu woodi ees,  
Ja põrgulised on mind saatmas,  
Mu paik on warsti põrgu sees.

## 2.

Oh häda! häda! et ma waene  
 Siin Jesu armu põlgasin;  
 Ei hoolind ma sest iial enne, —  
 Ei süisgi weel, kui haigeks jäin.  
 Nüüd surm on käes — ja kõik on hilja,  
 Ei saa meelt enam paranda,  
 Ei kanda usu waimu wilja —  
 Kõik hilja! — ei wõi parata.

## 4.

Mu hinge hirmsast' ahastawad  
 Kõik suured rasked patu süüd;  
 Mu hinge põrgu hauda saatwad,  
 Kus waewawad mind kuradid.  
 Ju hirmsad tule leegid paistwad  
 Mu waimu silmil' wastu sealt,  
 Mis igawest mull' walu saatwad,  
 Kui olen lahkund ilma pealt.

## 4.

Küll hirmus on, et igaweste!  
 Ma pean põrgus põlema!  
 Oh mäed, langege mu peale,  
 Mäe-kingud wõtke katada  
 Ja pange warjule mind Talle

Ja Tema püha wiha eest ;  
Oh! aga ei seft abi tule,  
Ma olen huffas igawest!

5.

Ma wiina jödin ja mäng'sin kaarta,  
Ja lusti paikus tantsisin ;  
Ma liha tahtmist täitsin aga,  
Ei taewa õnnest hoolind siin.  
Maailm ja kurat ka mind pettsid,  
Ja oma röömu kiitsid heaks,  
Küüd wiimselt abita mind jätsid,  
Ja langen pörgu tule roaks.

6.

Siin kallid roogasi ma tahtsin,  
Seal igaweste nälga näen ;  
Siin maijusega ennast täitsin,  
Seal aga kõdigist ilma jään.  
Siin sõdin ma saia, kooki, praadi,  
Ja kallist wiina, õllut jödin ;  
Siin kõit mis tahtsin kätte toodi, —  
Oh kuis seal ilma olla wödin?! —

7.

Ei tilka wett seal mulle anta,  
Et sõrwend keelt saaks jahuta ;

Ei raasukfidki ette fanta,  
Et tulist nälga wäienda.  
Ma saan niisama walu tundma,  
Kui üksford tundis rikas mees,  
Kes maa peal küll sai rõdmustada,  
Ja pärast põles põrgu sees.

8.

Ma teistel' olin pahaks märgiks,  
Kõig' enam weel mu lastele;  
Neid kaswatafin uhkeks kõrgiks,  
Ja pahandufeks teistele.  
Ei wiinud ma neid kirikusse,  
Ei hoidnud paha jeltsidest,  
Waid wiisin neid weel sinna ise,  
Nüüd Jumal nuhtleb mind see eest.

9.

Kui lapsed rumalaste rääk' sid,  
See üle siis weel naersin ma;  
Ja kui nad meelel kurja tegid,  
Ei siis neid karistanud ka.  
Ma pidasin kõik paljaks naljaks,  
Ja olin rõdmus pealegi,  
Oh et neil' Jumal märku annaks,  
Neid pööraks ise aegsaste.



10.

Kui üksford olin raskest' haige,  
Ja kartsin ennast surema,  
Siis tundsin küll, et polnud õige,  
Kuis tänini siin eland ma.  
Siis wõtsin kõigest meelest ette,  
Et kui weel saaksin paremaks,  
Ei enam teeks siis pattu mitte,  
Waid aeglast' elu parandaks.

11.

Kui aga olin terweks saanud,  
Siis elu läks weel kurjemaks;  
Weel pöörasemaks olin jäänud,  
Ei karwa wäärtki paremaks.  
Eht wahest kirikus weel käisin,  
Ja aruford ka palwemajas,  
Ma ikka tigidamaks läksin,  
Ja olin hõelamate seas.

12.

Ei wõi ma wist küll armu leida,  
Sest et ma seda põlganud;  
Ja maa peal oma armu aega  
Siin pattu tehes raiskanud;  
Ma olen meelel seda teinud,

Et Jesust ära salgasin;  
Ma kurja waimu järel käinud,  
Nüüd südant närib põrgu piin.

13.

Ma õige tee pealt kõrwa kalland,  
Ja laia teele olen läind;  
Ja jalgega ma olen talland  
Siis Jesu werd, kui laual käind.  
Kui wähest lugesin ka kirja,  
See oli silmakirja töö,  
Eht kui weel läksin püha kotta,  
Siis kombe pärast sündis see.

14.

Oh häda! häda! hirmus häda  
Jääb igawest' mull' osaks nüüd!  
Ka häda teil', mu isa, ema, —  
Teil on mu hukatuses süüd!  
Ei hoolind te' mu hinge pärast,  
Ei noomind, karistanud ka,  
Ei hoidnud eemal' patu kärast,  
Waid lastsite mind möllata.

15.

Ei hoolind teie Jesu armust,  
Ei kõnelend sest teie keel;

Waid aga üksnes ilma asjust,  
Neid üksnes ihkas teie meel.  
Küll Jumal kutsub kohtu ette  
Teid rutust aru tegema,  
Küll siis ka saate palka kätte,  
Ja minu seltsis huluma.

16.

Te' wõtsite mind kõrtsi kaasa,  
Ja lasksite mind möllata  
Ja kaarta mängi, wiina juua,  
Ka tantfida ja karata.  
Küll tuleb teil' kord raske lugu,  
Kui peate wastama see eest.  
Ei wabandada aita sugu,  
Ei ükski teid wõdi peasta sest.

17.

Müsamuti mu õed, wennad,  
Ja sugulased, sõbrad ka;  
Mu koolitajad, õpetajad,  
Ka teil sest süüd saab olema;  
Et teie pole mitte hoolind  
Mu hinge õnnest suuremat,  
Ei mind mu patu pärast noomind,  
Ei juhatand teed paremat.

18.

Waid elajite patu elus,  
Maaailma lusti rõõmu sees,  
Ja nõudsite, mis ilmas ilus,  
Siin uhkust, kõrkust ihkades.  
Ka kõik need kallid pühapäewad,  
Te' pattu tehes wiitsite;  
Need patud mind nüüd põrgu saatwad,  
Mis teie heaks kiitsite.

19.

Te' wabest kiitsite mind weelgi,  
Kui olin hästi pöörane,  
Et see teil ilus nali oli,  
Kui rääk'sin, laulsin ropuste,  
See igakord mind kurja teele  
Weel jeda rohkem kihutas,  
Ja minu südame ja meele  
Mu kurjuses weel finnitäs.

20.

Tõest' ühtlase seal tule leekis,  
Küll saame koos kord olema,  
Ja kõige kuradide seltsis,  
Seal igaweste huluma.  
Seal pole enam muud siis kuulda,

üks neab, kirub, wannub teist;  
Ka jeda saame meie tunda  
Ei iial lahkuda ja neist.

21.

Mu süda kõwaks jäänd kui kalju,  
Ja nii kui teras, wass ja raud;  
Mu sees on kurjust wäga palju,  
Ma roojust täis, kui raipe haud.  
Ei wõi ma elu päifest näha,  
Waid pimedus on minu ees,  
Ei saa ma enam palwet teha,  
Sest kurat elab minu sees.

22.

Ma olen nüüd nii hukka läinud,  
Et ei saa enam pöörata;  
Mu süda on nii tuimaks jäänud,  
Et ei sest enam jagu saa.  
Ma tean küll, et pörgu lähen,  
Ja enam ei saa tagasi;  
Sest pangu teised minust tähel,  
Ja pöörgu patust aeglaste.

23.

Ma pööraks ka, ei aga aita  
See mulle enam midagi;

Mu armu aeg on läinud mööda,  
Surm ihub juba wifati.  
Oh kui ma nüüd weel luba saaksin  
Siin mõned päewad elada,  
Siis õiget teed ma tõest' käiksin,  
Ei wõtaks armu põlata.

24.

Oh häda! hilja! hilja! hilja  
On nüüd mu patustpöörmine;  
Aeg otjas kanda usu wilja, —  
Su furma tund ja kohus kae.  
Siin elu oli üirikene,  
Läks mööda filmapilguga,  
Nüüd aga hakkab igawene,  
Mis iial ei saa lõppema.

25.

Oh häda! nüüd on wäga hilja!  
Sest surm on juba keele peal;  
Ka Juudas'ki sai seda tunda, —  
Läks kõrwal — poos end ära seal.  
Ta kahetses ka wäga hilja  
Ei saanud enam pöörata;  
Meelt heites, läks ta hirmsa furma,\*)  
Ja oma paika põrgu ka.

\*) Ap. teg. 1, 18, 25.

26.

Seesama järg saab nüüd ka mulle  
Ma lähen hukka igawest':

Ei nüüd mull ükski appi tule,

Mu end' sest patu sõpradest.

„Nüüd katsu ise, wõtwad belda,

Kuis enesega korda saad!“

Neid sõnu sai ka Juudas kuulda, —

Nii kurjad ifka tegewad.

27.

Ei nüüd maailma lust ei kõrkus

Mu meelest maksja midagi;

Ei uhked riided, auu ei rikkus, —

Nüüd igawest' jään alasti.

Mind põrgu tule leegid katwad

Seal ööd ja päetwad lõpmata,

Ja kuradid ka mind seal naerwad,

Ja teotawad otsata.

28.

Oh hirmus! ei seal lõpe ära

See waew ja piin ei iialgi,

Waid põrguliste hulg' ja kára

Seal kuulda ifka alati.

Üks päew seal on kui tuhat aastat,

Ei tule ial lõpetust;

Oh et need kdit, kes mind siin waatwad,  
M'ust wõtaks elu õpetust.

Siin wõtfin mina aega wiita  
Mu patu seltsilistega;  
Ja maailm wõttis seda tiita,  
Ja rõõmustas mind sellega,  
Nüüd põrgu uss mu südant närib,  
Ja põrgu tuli kõrwetab;  
Mu hinge saatan saagiks pärib,  
Ja ihu taga järel saab.

Ma näen ju waimus põrgu hauda,  
Ja kuradid mind ootmas ka!  
Need wõtivad mind pea sinna kanda,  
Kus igawest' pean jääma ma.  
Seal jelle hirmsa tule järwe  
Ja kuradide keskele  
Jään igawese walu põlwe,  
Kust ükski pease iialgi.

Oh armsad ristiinimesed,  
Ka teilgi surma tund on ees;



Seepärast hoidke omad hinged,  
Et te' ei sureks patu sees.  
Teil on nüüd käes weel armu päewad  
Ja kallis õnnistuse tund,  
Nüüd, kui teil filmad alles näewad,  
Oh hõeruge neist patu und.

31.

Oh wõtke Jesu järel käia,  
Siin taewa teed, mis kitsuke,  
Ja wõttem liha risti lüüa,  
Mis wägise wiib pörgusse.  
Oh löögem ennast patust lahti,  
Mis ihu hinge rojastab,  
Ja põlgagem kõik ilma jahti —  
Maailm ju wiimselt hukka saab.

32.

Oh isad, emad kaswatage  
Siin oma lapsi Jesusel';  
Neid Tema juurde juhatage,  
Nüüd aegsaste siin elu teel;  
Siis wõite ükskord taewa riikis  
Ka õelda suure rõõmuga:  
„Siin olen, Issand, ja mu seltsis  
Need lapsed, mis mull' andsid Sa.“

33.

Sest maanitsege lapsi aegjast'  
Ja hoidke kõige furja eest.  
Et eksitud ei saaks maailmast,  
Ei iial lahkuks õigest teest.  
Kül mitmed lapsed on ju saanud  
Puusärgi naeluks wanemil',  
Kes pahaste neid kaswatanud,  
Ja liiast' woli andsid neil'.

34.

Etz Eli luost küll ole näha,\*)  
Mis wõime piiblist lugeda:  
Kui pojad wõtsid furja teha,  
Ei tahtnud ta neid karista.  
Ta wiimaks oma kaela murdis,  
Ja suri suure waluga;  
See temal' patu palgaks sündis,  
Et oli olnud hooletu.

35.

Oh lapsed! wõtke ennast hoida,  
Et iial ei käiks patu teel,  
Waid kats'ge kirjast teed siin leida,  
Mis taewa wiib teid Jesusel'.

---

\*) 1. Sam. 21. 3. 4.)

Ra auustage isa, ema,  
Ja nende sõna kuulge ka,  
Siis saab teil käsi hästi käima,  
Ja saate kava elama.

37.

Ra teen'jad kuulge nende sõna,  
Kell' juures teie teenite,  
Ja wõtke usinaste teha,  
Heal meelel, mis teid kästasse.  
Siis Jumal oma õnne annab  
Nii teile, kui ka wanemil,  
Teid wiimsekt üles taewa kannab,  
Ja elu krooni annab teil'.

38.

Nüüd wiimseks kuulge õed, wennad:  
Sest laulust wõtke õpetust,  
Ja pange tähel' noored, wanad,  
Ja nõudke hinge õnnistust. —  
See mees, kes wiimse surma walus  
Rüü tundis oma hukatust,  
Et oli eland patu elus,  
Sest oli ta täis ahastust.

39.

Sest kohtu päew saab pea jõudma,  
Siis peame aru tegema,

Kui Issand hakkab otsust nõudma,  
Kuis keegi võtnud elada,  
Siis kõiki kutsutakse ette,  
Nii furnuid kui ka nelawaid,  
Ja kõik siis saavad palka kätte,  
Kuis keegi head ehk furja teind.

40.

Sest täna, täna kui weel teie  
Siin Issanda healt kuulete,  
Siis ärge südant kõwaks tehke,  
Kes alles ilmas elate.  
Pea otsas aeg ja siis on hilja,  
Et võiks weel parandada meelt,  
Sest kandke aegsast õiget wilja,  
Ja pöörge ümber patu teelt.



## II.

# Gluaeg lähleb ruttu mööda.

Wiisil: Wu jüda ärfa üles.

1.

Oh sõbrad! wõtke kuulda:  
Aeg lähleb rutust mööda;  
Kui kaob unenägu,  
Nii ilma waew ja tegu.

2.

Kui haur ja udu kaob,  
Nii rutust hauda waob  
Siin iga inimene,  
Aeg kõigil ürikene.

3.

Ei jää nad hauda mitte,  
Waid kuts' taks lohtu ette,  
Ja saawad oma palka,  
Kas head ehk kurja paika.

4.

Mis keegi maa peal külwab,  
Ta teises ilmas lõikab,  
Kas igatweies elus,  
Eh' igaweses walus.

5.

Seft wõtkem walmistada,  
Pea tuleb ilmast minna,  
Et lampis eli oleks,  
Kui Peigmees täna tuleks.



### III.

„Kõik liha on kui rohi, ja kõik  
tema headus kui õieke wälja peal.“

(Jes. 40. 6).

Wiihil: Seda kallist armu sõna.

1.

Inimesed dieksesed,  
Aeg on pea lõppemas;  
Wanakesed, noorukesed,  
Tund on rutust tulemas

2.

Mill' teid surma wikat' niidab  
Siit maailmast ära tõest'.  
Kes weel patu tee peal wiidab,  
Läheb hukka igawest'.

---



#### IV.

### Gluaeg on ürikene.

Wiihil: Oh Jesus Kristus tule Sa.

1.

Oh mis sa mõtled, inime?  
Su elu on kui õieke,  
Ja süski oled kartmata,  
Ehk sa küll patust pöormata.

2.

Kes noor, see ütleb: aega veel!  
Mees loodab oma rammu peal'  
Ja wanad ikka mõtlewad:  
Weel aasta aega olewad.



3.

Dh ära üttele: efs ma näe,  
Et surm mul ligi igapäe?  
Si wist sest tähel' pane sa,  
Kui sa sest targemaks ei jaa.

4.

Hoolt see eest kandma peame,  
Et üks lord õndsaks saaktime:  
Sest iga tunnike on teal,  
Seks meile antud ilma peal.

5.

Surm wiib meid kohtu ette juit,  
Seal ilmutakse meie süüd;  
Ka salajamad mõttedke  
Seal awalikuks tehakse.

6.

Surm igapäew sul seisab ees,  
Siis walwa, ole mure sees,  
Ja katsu oma usku teal,  
Kas elaw ta wdi furnud weel.

7.

Üks palwe ehk ka nutu heal,  
Siis kui su hing on keele peal,

Ei see tee ühe korraga  
Su südant puhtaks, pühaks ka.

8.

Ei maksa muud seal kohtu ees,  
Kui usk ja arm, mis südames,  
Mis kurjad hinud suretab,  
Ja pühad kumbed sünnitab.

9.

Ja nõnda elan, suren ma,  
Oh Issand Jumal aita Sa!  
Mu meele surma tuleta,  
Siis opin Sulle elama.



## V.

### Wiimse aja märgid.

Wiijil: Oh wõitlejad, et käige peale.

#### 1.

Ju wiimse aja päewad jõudwad,  
Mis hirmsaks ajaks hüütakse\*),  
Kus inimesed üksnes nõudwad,  
Mis sunnib liha tahtmine:  
Mad lugu peawad enestest,  
Ja täidetud on ahnusest.

---

\*) 2. Tim. 3. 1—3.

2.

Nad hooplijad ja suurustajad  
Ja wanemate põlgajad ;  
Ka teotajad, tänamata,  
Ja hoopis pühitsufeta,  
Kes omafid ei armasta,  
Ja lepitust ei falli ka.

3.

On laitjad, prassijad ja waljud,  
Kes iial head ei armasta,  
Ja nõnda on ka wäga paljud,  
Kes uhked, äfi meelega ;  
Nad liha himus elawad,  
Ja unustawad Jumalat.

4. *Amidusj dousidj dja. Amidusj u*

*(Amidusj dlojo dlojmsid dje*

Õdest' päewad lähwad ilmas pahaks,  
Üks pettus, wargus igal pool ;  
Küll rahwas kiidab ennast wabaks,  
Kus aga jäänud waimu hool ?  
Kõik patu unes magawad,  
Weel pisut neid kes walwawad.

5.

Ja needki on maailmal' naeruks,  
Ja saavad peetud jõledaks,  
Kes Jesust põlg'wad, peetaks' targaks,  
Usklikuid tagakiusataks'.  
Jah seda näeme selgeste,  
Et wiimse aja märgid kae.





#### IV.

### Jumalaga jätmine.

Wiisil: Oh Jumal! Sinu peal.

Nüüd Jumalaga ma  
Siin jätan teiega,  
Mu armsad õed, wennad,  
Ja tuttawad ja sõbrad;  
Meil' Issand rahu andku.  
Ja wiimselt taewa aitku.





---

Kind 10 top.

---